

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννακόσια έττα,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
'στην γην εδρεύομεν των Παφενώνων.

Τών θρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— απ' εύθείας προς έμέ:
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—ό έκα φράγκα και' στ'ό χέρι.

Δεκατείς του μηνός Σεπτεμβρίου
και χαράς έίλογης σοτηρίων.

'Οκτακόσια δεκατέττα
κι' ηουκά' ή μαγγαρία.

Φαουλίης και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Μέροισε, μαύρη θάλασσα, μέροισε να παράση
ένας καλούμενος Κωστής
και της Κορδόνας παλαιστής,
που 'θέλησε γιά δήμαρχος των Αθηνών να δράση.

Χθόντε, μαύρα δάκρυα, 'στών ποταμό τον μαύρο,
μύρμας, μαύρη θάλασσα, 'στών ρήτορα τον λαύρο,
πύχε τον γέρο Κορδονά ταμπούρι του κι' άποίδα
κι' τον έφώναζαν πολλοί ζοζό και κατασπίδα.

Κλάψτε τώρη θλιβερά,
του Κορδονού λακέδες,
σε κάθε σκύλου την ούα
δεθήτε τενεκέδες.

Μαυρίλα πλάκωσε πολλή,
κι' κλάψε, κορδονομάνικα,
και μες 'στ' αυτά του μπαμπούλη
κτυπήστε ροκάνικα.

Σκεπάζουν μαύριος συμφορές
τό θλιβερό Κορδόνι,
σωπαίνουν γλώσσας λιγερές
και των θεσμών τάθρονι.

Με του λαού την έκλογή,
φιλόδημοι, τρυφήσετε,
και σε κατσάι και τραγί
κουδούνι μην αφήσετε.

'Από των άσπων των κουκίων
τον Δήμαρχο περνάτε,
και με κουδούνιας καταμυών
τον Κορδονά ζυπνάτε.

Μαυρίλας 'σίμωνε βραδία
κι' ό γέρος τώπε πάλι,
κι' οι σανιδάδες σανιδά
εφάγγανε μεγάλη.

Μαυρίζουν και του Φοδαρή
τά κάτασπον τὰ φροδία,
και σανιδάδες φοβεροί
πετούνε τὰ σανιδά.

σάν ειδαν οι κακόμοιροι με τον Κορδομαρέλο
τον άγγελό τους τον Κωστή της Άραπιάς 'Οβέλλα.

Π.— Κυριακή Έημέρωσε,
μην είχε Έημερωσε,
κι' ό Κορδονος έκέρωσε
και τάχε κακαρώσει.

Κυριακή Έημέρωσε, 'στ'ής Εκκλησιαίς χάβρος
και ψηφοφόρων λαύρα,

καί 'στών 'Αγγελοπούλαρο, πούχει μιά γλώσσα μέλι,
'πίσω κι' ἔμπρός κατὰμαυροί 'φτερουγίζουν ἀγγέλοι.

Φ.—Κυριακή 'ξήμερωσε... πατριωτῶν θυσιῶν,
καί μέσ' σ'τῆς Ἐκκλησίας
μπαίνουν καί βγαίνουν ἔλλογοις,
πλήθος λαοῦ κυρίου,
καί μκίνεται πρό τῆς σιγῆς
τοῦ θυσιαστηρίου.

Τῆς Κυριακῆς ἡμέρα καί πανηγύρις τερπνή!...
ψηφοφόροι μπαينوδγκίνου,
κι' ὡς θημιακῶν πηγαίων
'σ'τάς εἰκόνας τῶν ἁγίων τῶν τοιγράφων οἱ καπνοί.

Νά! τῶν ψήρων ὁ λαός,
καί μυρίζει πᾶς κἀός
μ' ἀποτσιγάρα καί γόπες...
ζύσου, γέρο, πού μέσ' τόπες.

Η.—'Όποιο νίκη πάνδημος! τί χαλκισμός Κυρίου!...
βλέπεις τὸ σπῆτι τὸ γνωστὸ τῆς τριτῆς Σεπτεμβρίου;
Βλέπεις τὸ σπῆτι, Φυσουλῆ,
κι' ἔκετο τὸ μπαλκόνι,
τοῦ κάθε τόσο μᾶς 'μιλεῖ
κι' ἀπίστους κεραυνώνει;

'Ἦναι γέρος εἶναι μέσα καί τὸ λέει καί τὸ λέει
καί μοιρολογεῖ καί κλαίει.

'Ἦναι γέρος εἶναι μέσα, φύλαξ τῶν θεσμῶν καί δράκος,
πού μαζεύει τὸ καθένα τοῦ Συντάγματός μας κόκκος.

'Ἦναι γέρος εἶναι μέσα, δυνατός 'στους δυνατούς,
Ἦναι γέρος εἶναι μέσα κι' ἔχει τώρα πυρετούς,
κι' οἱ γκατροὶ τὸν τριγυρίζουν
καί κινῶν τὸν ποτίζου.

καί μᾶς λέν: ὁ γέρος τόπες μὲ μαρξίε καί καυμὸ
τῆς μαυρίλας τὸ φαρμάκι, πού καθίζει 'στὸ λιμῶ.

Φ.— Βλέπεις τὸ μεγάλο σπῆτι,
πού Συντάγματῶ κηρύττει;
'Ἦναι γέρος εἶναι μέσα, Περικλέτο φαρμακῶ,
ζηλωμένος σὲ σκάνιχα καί μεγάλα πατερά,
κι' ὁ Κωστῆς ὁ μαυρισμένος τὸν κυττάζει θλιθεῶ.

Τώρα 'μπρός 'στὸ σπῆτι στάσου,
τώρα τέντωσε ταυτάξ σου
γιὰ νὰκούσωμε τί λένε,
Περικλέτο βουρλισμένε.

**Ὁ παπούζης ὀμιλεῖ
μὲ παράπονο πολὺ.**

Βρὲ κακὲ μου, βρὲ καλὲ μου,
Κώστα μ' 'Αγγελοπούλε μου,
γιατὶ στέκεσαι 'μπροστά μου
μὲ ταυτάξ κατὰκαμένα;
ὄχι μ' ἔλα τὰ σούλαξ μου
ἐξεστῆθωσ γιὰ σένα.

Πῶς κατήνησε, χρυσὸ μου... πῶς σ' ἐμαύρισαν σκληρῶ;
δός μου 'πίσω τὰ σκάνιχα, δός μου καί τὰ πατερά,
δὲν ἐπιάσανε καί τώρα σὺν τὴν ἄλλη τὴ φορά.

Δὲν σ' εἰσύτησα μὲ γλῶσσα
καί μὲ ζῆλο 'στὸ Κορδόνι;
γιὰ χατῆρι σου δὲν 'έγραφα
θαῶ φοραξ εἰς τὸ μπαλκόνι;

Καί τὸ Σάββατο τὸ βράδυ μ' ἔλα μου τὸν πυρετὸ
μῆπως πάλι δὲν ἐβγάλα καί δὲν εἶπα τὸ καί τὸ;
Δὲν σ' ἐσέκαπσε, Κωστῆ, τοῦ σεπτοῦ πατερός ἡ σκέπη,
καί μὲ λόγια μου τρανὰ
δὲν σ' εἰσύτησα ζανά

γιὰ δραστηρίο παιδί καί γιὰ νέον ὅπως πρέπει;

Μὴ τὰ πλήρη τῆς Κορδωνῆς χάριν τοῦ δὲν τάσεισα;
'στὴν ἀρχὴ σὺν Σηρίξ' μιλοῦσα καί τὰ ξερομάσπασα,
μὰ κατόπιν, ἀγγελε μου, δὲν ἐφώναξα προθύμως
πῶς τῶν 'Αθηνῶν ὁ Δῆμος
'στὰ δικά σου χερὰς μόνο
θα προκόψῃ σ' ἕνα χρόνον;

Δὲν φοραξ γιὰ σὲ δὲν τόπες, καί τὸ Σάββατο τὸ βράδυ
δὲν ἄνεφερα κι' ἔκετον τὸν ἀρχαῖο Μιλτιάδη,
καί σὲ τάρους Μακρῶντων
ἔτριξαν ὅσα προγόνου;

Μὲ τοὺς τρεῖς ἐκείνου λόγου δὲν ἐσκίσησαν κι' οἱ λίθοι;
τῶπ' ὁ γέρος, τῶπ' ὁ γέρος, δὲν ἐφώναζαν τὰ πλήρη;
τῶπ' ὁ γέρος, δὲν φωνάζουν κι' ἔως τῶρ 'ἀπὸ παντοῦ;
Κώστα μου, τί νὰ σοῦ κάνω... λῆθος καί γλαγῆς ὀλντοῦ.

Μὴ μοῦ κλαίξ, χρυσὸ μου, τόπες,
τρεῖς φοραξ γιὰ σένα τόπες,
μὰ τοῦ κακού, μὰ τοῦ κακού...
τώρα τενεκέδες ἔκου,
κι' ἀπὸ τούτους ὅπου τρεῖς
ὄωσε τοὺς μισοὺς κι' ἐμένα
τοῦ πρεστάτου σου πατερός,
ὅπου τόπες τρεῖς γιὰ σένα.

Τί κακὲ, Κωστῆ, κι' ἔκετο!...
μᾶγω θέρημ μέσα 'στ' ἄλλα,
κι' ἔλα ὄσες μου κινῶ,
ἀλλὰ πῆ καί σὺ μὲ σταλα,
γιὰ νὰ λέν αὐτοὶ κι' ἔκενοι:
τὸ πιπίνι τὸ πιπίνι
τὸ πιπέρο πού πῖνε πῖνε.

Μὴ σκάνης, Ἀρακαί μου, γιὰ τὴν μαυρίλ αὐτή,
κι' ἂν Δῆμαρχο δὲν σ' ἐβγάλα, μὰ σ' ἔγω βουλευτῆ.
Εὐδαλῶς ἀηδονίξ μ' ἐμαξ τὰς ἀηδόνες,
τῆς μπόρας δὲν τῆς σκαζόνταξ γεροθλακασίνου,
κι' ἂν εἰ ἀρχῆς δὲν σούβλαξ τὴν βούλα τῆς Κορδωνῆς,
μὰ σ' ἔλα τὰ παιγνίδια μου κρατῶ καί πιπίν.